

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1905.

Leto VI.

Pomladne pesmi.

Pomladni dan.

Kako si lep, pomladni dan,
ko vse brsti, cvete, prepeva;
kot z biseri si posejan,
blestiš kot krona se kraljeva.

Pomladno solnce iz višav
po zemlji božje žarke lije;
lahkoten veter sred dobrav
budi vesele melodije.

Vse diha čilost in prostost,
veselja žar ves svet obdaja;
veseli zdaj se, o mladost,
ko tvoj veseli praznik vstaja!

Na njivi.

Iz zimskega trdnega spanja
zbudila je njivo pomlad;
pripravil oralo je kmetič —
in hajdi zemljico orat!

Znoj potni stoji mu na čelu,
z rokami plug lahko drži;
po glavi pa misli otožnih
nebroj siromaku drvi.

Vse pusto in prazno na njivi.
O, koliko boš še trpel,
ubogi ti kmetič, da žitni
ti klas bo na njivi zorel!

V višavi oblaki vršijo,
temni se zrcalo neba;
ah, morda poleti nevihta
nad polje tako privihra . . .

Nad njivo škrjanček prepeva,
brez setve živi veseljak;
v višavo zre kmetič, in s čela
beži mu otožnosti mrak . . .

Rija, raja . . .

Rija, rija, raja,
zapustimo hram!
Zunaj božje solnce
gorko sije nam.

Na poljani mladi
cvetke cvetejo,
deklice si venčke
iz njih pletejo.

Mi pa šopek rožic
vtaknemo za trak,
hej, potem pa v ravno
vrsto in korak.

O, kako lepó je
biti čvrst in mlad,
ko nam v srcu sije
radost in pomlad!

Na našem vrtu.

Sredi našega vrta
breskev cvetoča stoji;
polno drobnih čebelic
vedno po cvetju šumi.

V senci pod hruško prepeva
Anica nam ves dan;
a za njo jo udarja
brat starejši — Boštjan.

Z godbo prijetno čebele
delajo kratek nam čas;
časih pa vmes se oglasi
čmrljev zategnjeni bas.

Čist in prijeten kot slavčkov
Aničin mili je glas;
a premočan — kakor čmrljev —
bratov hreščeči je bas . . .

Starčkova pesem.

Dajte cvetja mi, da zopet
prsi z njim si okrasim
in po tratih razcvetelih
v jasne dalje pohitim.

Cvetja zame ni v poljani,
kjer se zbira mladi svet;
njemu pomlad v srcu cvete —
mojemu odcvel je cvet.

A jaz pojdem v gaj zeleni,
ki mi pesem zašumi
o pomladi, o veselju
in o sreči mladih dni . . .

Borisov.

Naš dedek.

*Skozi okno radovedno
kukal je pomladni dan,
a na postelji je ležal
ljubi dedek naš bolan.*

*Okrog deda pa smo vnuki
v veli gledali obraz,
dasi vsem je bilo gorko,
hud je stresal deda mraz.*

*„Na strmini in v dolini
že je skopnel sneg in led,
solnce sije skozi okno,
kmalu boste zdravi, ded.*

*Pravili nam pripovedke
kakor prejšnje boste dni,
poslušali bomo pridno,
vsi veseli, brez skrbi.“*

*Težko ded je odgovoril:
„Krasna je prišla pomlad —
vendar pojdem s tega sveta,
dasi star — a le nerad.*

*Pred pomladjo so zbežali
mrzla zima, sneg in led,
jaz za zimo pojdem starec,
gledat pojdem drugi svet.“*

*Ded izmučen je umolknil
in si s čela pot otrl;
nekaj dni pa je pozneje
glavo nagnil in umrl . . .*

*Žalostno pogrebcev vrsta
spela je čez tiho plan,
a po polju zmagoslavno
hodil je pomladni dan . . .*

Branko Brankovič.